

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens lyrik :

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens lyrik :", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik* ;, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 401.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen12val-shoot-idm140570238538992/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik :

REGISTER OVER DIGTES FØRSTELINIER

Registret omfatter ikke førstelinier af digte nævnt i noter og efterskrifter.

- Af alle mine Drømme IV 110
Af Garderobe har hun ikke mer paa IX 124
Af Guld og Sølv, af Sølv og Guld V 73
Af Savn og Fryd, som brænder i mit eget Blod VII 89
Af Solens henflagrende Straaler I 49
Ak, den unge Svæven, ak, den lange Favnen VII 52
Ak en sød utrugtig Længsel IX 38
Ak ingen Sjæl, som lever, kan udstaa Ensomhed; I 154
Ak, naar Døden løser op, VI 111
Al Glæde er saa kort. Har en Muse ved vor Ild I 160
Al Hedenskab er død, hvem nægter det vel mer. IX 224
Alle Instrumenterne rømmer sig nu, II 54
Alle Veje maanskinshvide II 15
Alt her i Verden er Parodi IX 39
Alt, hvad jeg længes efter, II 106
Alt, som er Blomst paa Jorden, VII 97
Alt Sommerland ligger mørkt og fladt, IV 24
Alting skifter om, alt er byttet om, III 22
Ane Kirstine af Aafjord IX 232
Anka! Anka! søvnløs éne I 80
„Arance! arance vuole? vuole arance?“ V 91
At Lænestolen, hvor hendes Haandled har hvilt i Timer! VII 186
At Retten forgæves ej bær sit Sværd, IX 99
At tro sig af falske Profeter *forledt!* IX 55
Atter jeg gik i den sludfyldte By, IV 93
- Bag den dovneste Sø, i det fladeste Land IV 51
Beundrerskaren slaar Fanerne ud, IV 123
Bjærgene bringer mig ingen Fylde, IX 190
Bjærgenes og Kystens II 98
Blandt Lærdes Tidsler og Drømmeres Roser IV 90
Blodige Tyrekampe, fine Kvinder, IX 152
Brune, skumle Kør, som gumle II 21

Cento cerini, cento cerini, cento cerini! IX 174

Da Afrodite smed sin gyldne Særk, IV 35
Da denne Dag med Kys og Fryd forgik, IX 123
Da Eders Mølle drejer, som Vindene vil, VIII 176
Da et Parti begyndte at nærme sig Døden I 60
Da jeg kom ind i Hulen, hvor Døjligheden boede, VII 145
Da jeg var ung og fuld af Veer, V 17
Da Verden var dunklere, videre spredt IX 150
Da vi til Aften spiste i Skoven, Skæbnen vilde, I 35
Danmark har ej bedre Navn IX 97
De bar mine Venner til Graven IV 120
De dumme Forbud VII 160
De gamle Landsby-Veje, II 50
„De har været kold og ubarmhjærtig.“ V 57
De kom ind, to unge Piger paa en kølig Formiddag. VI 71
De kommer i alle mulige Stillinger I 65
De Kugler, jeg agted at støbe II 195
De lyse Grene lukker tyst foroven IX 96
De mange Skønne de sluttet VII 195
De Mænd og Koner i sikre Boder III 23
De mødtes til Filosofi, da deres Hjerter kom i Takt, IX 218
De stredes paa Skrænten og i Mosen, IX 232
De tapre Longobarder II 110
De tusind smaa Savn i Violernes Bryst IX 220
Den Bi, som alene vil slikke Honning, IV 17
Den daarlige Tjener Onofrio, II 103
Den Flok af modne Kvinder, som med en fyrig Vin I 147
Den formløse Faun VII 198
Den første Rus, som jeg fik i mit Liv, IV 79
Den gamle Morskab dør ud, IX 48
Den gamle Tid fallit – fallit – fallit! VI 103
Den Gang jeg var et ungt ubændigt Blod, IV 32
Den hellige Uvidenhed, saa klar IX 156
Den hvide Huri, hun gik til Messe IX 45
Den Jærnseng med Kniplingepuder III 132
Den lille Hassan med de skæve Ben II 72
Den lillebitte Viser, III 55
Den Nat paa Østersøen, aa hvor gynger II 68

402

Den nye Prokurator, De bør kende ham, VI 101
Den røde Valnu' ler til Landsbypigen: VI 76
Den skumle Kathedral, den skidne Rhin, II 69
Den Skønne var stemt som en skælvende Streng. V 92
Den, som kaster sig i Havet for at svømme, VII 111
Den søde, forelskede Blomst VII 50
Den sødt søvndrukne Nattergal, IV 54
Den Teolog gad jeg dømme til at hænges, I 68
Den trolovede Pige II 25
Denne Slette er en Slagmark. VII 185
Der bølger Sollys om den grønne Sommer; I 100
Der drypped Blomster røde som en Brand II 73
Der er de stærke Dufte, hvis Aande gennemborer V 111
Der er en Legende om Manna, I 62
Der er et Kuld af Evaslægt V 106
Der er ingen Troskab saa vild VII 193
Der er intet saa yndigt i Foraarets Gry, VI 42
Der er sunget om Drømme i duftrige Ord. I 65
Der er saa længe kriget og pratet, VI 73
Der er udenfor i Haven VII 92
Der faldt et Lys i denne danske Taage. IX 111
Der findes ingen Orden paa det her Hotel! VII 15
Der græsser en Ged II 40
Der hujer en Blæst, en jamrende Vind VII 114
Der hviler tunge Taager IX 16
Der hvirvled hvide Driver ind ad krogetgamle Stræder, VII 27
Der højt paa Bjærgets Stier VII 176
Der nede for mine Vinduer vælder II 31
Der paa de onde Urters Bulevard, II 75
Der sad tre Digtere og en halv: IX 118
Der slumred i dit Blik, i Nat vi skiltes, I 81
Der stod en Mimose i Havens Bed, VIII 123
Der staar et Træ i min Faders Gaard, IX 79
Der vandrer en Pige igennem vor By, IX 212
Der var en Dronning i Thule, IV 62
Der var en Flok Veninder, som Mina tog paa Raad, I 152
Der var en fremmed Herre af djærv og mandig Magt, I 156
Der var en Gang et flittigt Bæst IX 42
Der var en Prins. Og der var en Gang III 99

Der var i min Ungdom III 15
Der var sikret Guden Plads V 54
Der vaagned en Drøm en Morgenstund VI 36
Deres Foredrags sejge og senede, IX 92
Derude tungt og heftigt V 99
Det bliver Aften i Vorherres Gaard; II 73
Det bliver Aften. Regnen IX 128
Det er den Stund, da Mørket, sig bredende III 145
Det er ej stort, hvad vi fortæller her, III 11
Det er ej sært, at Fryne (sin af Bryst), IX 155
Det er en Dyst at standse vilde Heste. VI 33
Det er en Udgang og Ende, IV 38
„Det er et Vejr, et dejligt Foraarsvejr.“ III 49
Det er femte Juni, bag det grønne Vænge. VI 92
Det er ikke nok, Ofelia IV 124
Det er koldt i Rom III 83
Det er kun en Pige, der synger, VI 131
Det er mig mellem Stunder, som udgød mit Blod VIII 165
Det er naturligvis ikke den allersmukkeste Hat, VII 46
Det er, som skjulte Orkestre klinger, III 32
Det er sære lunkne Vinteraar, der tærer VI 53
Det er tusendfarvet broget I 82
Det gamle Nord med sine Graastens-Kyster II 112
Det hele, jeg har gjort, IX 230
Det huskes, naar Asken er kold og Lyset slukt, IX 224
Det hændte ved Aarhundredets Slutning IX 225
Det regned i Nat, den brune Sti I 52
Det regner, regner, regner VII 121
Det store, dybe Frafalds Tid er inde, IX 122
Det stærke Sølvskær fra Bølgedybet VII 112
Det var det evig samme Hykleri, IX 159
Det var det Aar, som Slottet om Høsten var brændt I 148
Det var ikke blot hans Frue, IV 85
Det var Middag; drivende Hede. I 66
Det var, som Solen brød igennem Taagen: I 83
Det var ved Daggry. Vaagen I 31
Det aandelige Børstenbinderlaug IV 81
Dette er Digterens Kaar: VI 108
Dette Norge af raat, IX 73

Dette Snefald over Kirkegaarden VI 54
Diamanten, som ikke V 19
Digteren sover, hvorfor maa han ikke? IX 51
Din Ungdom var som Natten og som Sorgen, IX 125
Dingle-Dangle hed hans Fader, IV 89
Dit Hoved siger: Jeg er Aanden, VII 51
Du er et hollandsk Landskab graat i graat VII 106
Du er som Skummet paa Vandet IV 61
Du flammer som et solhødt Slot, VII 197
Du forsikrer mig, søde! I 78
Du gæster mig igen i Stjærnenætters Taage, VIII 175
Du holder dig til dit Espalier, IX 40
Du maa da vænne dig til Ensomhed i Tide, VIII 178
Du som en lille Kattékilling er, du kaade Barn, I 29
Du, som har lært mig det, har ganske rolig glemt VIII 179

Efter en Drøm uden Lige III 21
Efteraarstage, Regnvejrs-rolige, III 146
En Drøm om Skønhed var alt mit Liv . . . IX 232
En Flaskekærl med Kurv og Skødeskind VII 42
En frodig Plet jeg aner, II 42
En Jomfru forsøger at friste III 47
En kølig Aften sidder jeg paa Bænken I 40
En lille Draabe Blod, en lille Draabe Blæk, II 87
En lille Unge, den er ganske lille, VII 119
En Mand, som roses, bliver altid mindre. VI 136
En mild og sydlandsk Skønhed, som gik bort, V 9
En mørk og faamælt Pige VI 44
En sidste Vals, som tungsindig klinger, III 46
En Skorstensrøg forkuller II 35
En skummel, graa December. Det hvirvler paaany I 162
En Sky forbinder sig med Træet, IX 46
En Stormdrøm der gaar gennem Verden, I 42
En Strøm -- naar den er vakt -- kan ikke helt forgaa, I 157
En to syv! luk op derinde, II 281
Endelig bliver igen du mig god, IV 29
Endskønt der i din Ungdoms Liv og Meninger IX 148
Ene den, der elskede Sahara, VII 83
Enhver Italienerinde er som et Udkast til en Madonna. IX 187

Ens kun ens de Aar, som skifter, IX 83
Er det Liv, hans Farver har i Sinde? IX 112
Er jeg bleven ensom – lad tilbage IX 49
Er jeg dømt i denne Verden af en umild Dømmer? VII 101
Et Billed paa min Væg, en Engel i min Stue, IX 232
Et dyrisk Liv med Hexegrydens Brusen; VI 40
Et evigt Tab af Minutter. VI 114
Et Foraarsbud, en Vaarblomst VI 57
Et Marmor uden Plet er denne Dukke, III 127
Et Paradis af bløde Pileskygger, VII 147
Et Skib for Anker! III 47
Et Sted i det grønne Skovtelt IV 118
Et Tærningkast, et Paafund, hvis man vil, IX 107

Faldt der Storm over solstille Flade? II 36
Fat Mod, mine Venner! Hvis Helgenhænder fordum VIII 169
Fattige Kvinder Parvis, II 23
Fem i Flokken, gæve Fyre, VII 177
Fem Porte som fem svære Jærnlaase IX 169
Filologer, far i Mag med Gunnar, VII 135
Flade Egne og lave Skyr, II 117
Flere! flere! III 45
Flokkende Skymasser drive I 90
Flyvere i sære Kredse svinger VI 43
For at digte mine Hyrdeviser fuld af kyske Dyder V 113
For at gemme Hjemmets Lykke VI 56
For Danmarks Grundlov at fejre som bedst IX 84
For en Vintergæk IX 137
For hans Kraft i Overflod IX 142
For korte Dage III 46
For sidste Gang min Søsters Gæst IX 227
Foran hendes Fødder I 47
Formiddagssol i November, IV 128
Foraar! Jeg bliver altid II 115
Fra denne Muld, hvor Lærker IV 28
Fra en Gaade-opfyldt Drømmeviserske VI 81
Fra Europa strakte sig palmeklædt VII 113
Fra Sengen kan jeg Vaarkuft se IV 26
Fremad, fremad – hør Trommen gaar, IX 85

Fynsk og faldstersk, et Fostbroderskab fra afvigte Seklum VI 25
Først er Musikken. VII 122

Golde Sten og Fossefraade V 37
Graven var lukket, V 28
Græs og Grønsvær, hvor vi træder, IX 34
Graa og gram var Tiden med sin bitre Viden. V 69
Gudinden kom en Formiddag IX 164

Han har sagt, at jeg skal møde VI 69
Han havde læst om Bajazet, VI 124
Han gik bort og blev borte i femhundred Aar. VII 163
Han græd, da han blev født. Og Barnets Far II 74
Han kom til de higende Ynglinge-Hjertes IV 143
Han vandred i Øster og Vester, IX 101
Har du set de dampende Heste, IX 209
Har I hørt, vort Folk er uden Ære, I 64
Har jeg min Bue vespændt og i Koggeret træffende Pile? VI 28
Har jeg nu rejst saa vidt omkring IX 54
Helge Rode, den af Muserne meget betroede, IX 108
Hendes blege Haar, der knyttes III 46
Hendes Bugskind stod spændt som en Tromme. IX 60
Hendes inderste Duft er som Roser paa Mos VII 90
Hendes Kjoler var det enkleste i Verden, VII 115
Hendes Øjne er kvidrende Fugle, V 75
Her kunde vi ha skrevet mange Gange mer, IX 61
Her males Mel, her males Vand, II 92
Herre min Gud, hvor vi alle er fattige! IX 172
Himmelrummet er saa dybt IX 37
Hun er død, den dejlige, IV 126
Hun er, til Trods sin røde lille Mund, II 262
Hun gaar i Sne den hele lange Dag IX 36
Hun har det Blik, som giver Hjertet hvile, VII 161
Hun har Sletteboens Sind, II 12
Hun har saa skønt fra Naturen IV 52
Hun hæver to mørkrøde Roser VI 41
Hun lægger stundum Pennen hen V 84
Hun pegte paa sin Rygrad med en Gestus, II 70
Hun stillede omsigtsfuld paa sit Natbord et Glas I 151

Hun var af de Kvinder, III 122
Hun var et højst koldsindigt Kul, III 50
Hun var saa ny i Gademets Tummel, hvor der sker I 149
Husker jeg rigtigt, IX 177
Hvad blev der tilbage, som Tiden randt, I 25
Hvad er der for en Sang og Musik i denne Mand? IX 106
Hvad er *det* at elske og forsage? VI 80
Hvad er vel saa tungt at erindre I 66
Hvad fandt du som ung i den fremmede Stad? V 30
Hvad skal jeg gøre med Tiden? VII 152
Hvad var vel dette Frugttræ, der blomstrer uden Frugt? IV 47
Hvem er de tusind Skikkelser, der venter mig VII 87
Hvem er hun dér? – den Heks April, IV 53
Hvem giver for vor Frihed mer en Hægte, IX 93
Hvem var denne smukke Kvinde IX 140
Hver Ting paa sit rette Sted, VII 189
Hvide Sne – Lys over Landet IX 229
Hvis du spørger, kan jeg rolig svare: VI 130
Hvis Elskov hænger Ætnas Kvinder, V 27
Hvis i Engens Græs jeg løser dine Strømper, kysser, stormer III 48
Hvo der kives med sin Ven II 101
Hvor drypper, siver, nynnner Stadsgravens Strøm, og se: IX 231
Hvor et Menneske dog er forfinet, IX 58
Hvor Flodlejet danner en Runding V 80
Hvor fødes den ny Fornuft, som gaar VII 105
Hvor kommer de fra? II 114
Hvor Kysten strækker sig lun og lang V 97
Hvor vel til Mode føle jeg mig nede I 97
Hæve Problemerne til ny Debat, IX 157
Hønsfødder og Gulerødder VII 44
Høstnorgnens klamme IX 23

I Aften synes Maanen lidt trættede at glide V 110
I Begyndelsen var Brandes, IX 91
I Begyndelsen var Kilden VI 49
I Besançon den faste Stad VII 180
I Dag brænder jeg efter Neapel, III 115
I det vildeste Bjærgpas i Spanien II 91
I det vildeste Bjærgpas i Spanien II 102

I Døvtunggaden i Paris IV 147
I en Klit IX 63
I en Stald mellem Oxer og Kvæghynder IX 179
I Gyngestolen i det lyse Hus III 107
I Gaar gjorde Himlen sig graa og tvær IX 132
I Helvedes Gruber II 93
I Herregaardshavens Bede II 45
I Kirkernes Skjul, medens Præster forkynde III 28
I København og Valby I 45
I Lykkens usandsynligste Allé V 15
I min Ungdom Landets Frihed blev forvandlet til Ruin. IX 223
I Morgen, ud i det vide Land! IX 28
I Morgenubnet, naar Lokomotivets II 127
I Maaneblændet Drøm det tavse Sund. I 74
I Peking blev der forberedt en Fæst i gammel Stil – IX 25
I Tidernes Morgen var Paradiset skabt, IX 206
I tror, at jeg lever som Ormen i Mørke og Muld, IX 229
I tætnende Hvidhed, I 57
Idag brænder jeg paa ny IX 199
Igennem Sommerskyers bløde Flor V 9
Ilse ønsker sig en Foraarsdragt V 68
Inde fra Klodens Værksted lyder dunkle Eksplosioner. VI 91
Infantinden har besluttet II 95
Ingen skal trygle eller lade sig nøde: I 92
Italien tykkes mig – trods alle Synder – VIII 163

Ja, en Kat kan føle Lede, VII 187
Jeg bider ikke dine kyske Læber . . . II 27
Jeg drømte, at du kom ridende V 74
Jeg drømte, at jeg var æret, V 59
Jeg drømte, at Toscanerinden dræbte en Okse. IX 35
Jeg drømte, jeg var dømt, V 50
Jeg elsker det, som gror og gror igen II 76
Jeg elsker Solskinnet og Regnen, Blæsten og Hverdagen VI 85
Jeg er ej født endnu, men fødende forlæses jeg. VI 129
Jeg er en Kongesøn, som blev født til megen Lykke III 151
Jeg er en stor Poet til Landets Skam. – IX 44
Jeg er Fanden selv, der kommer IV 36
Jeg er *Imperia*, Jordmassens Dronning, IV 99

Jeg er ombølget af dig, IX 33
Jeg er Ridder, ikke Munk, V 107
Jeg er træet af disse himmelvendte Øjne IX 226
Jeg gav den unge Gud mit Hjerte, VI 34
Jeg genfandt København i Støv og Larm. IX 87
Jeg gik til en Hex, den Gang Mørket faldt paa III 97
Jeg har endt mit Arbejd og slutter min Dag VII 146
Jeg har gemt paa en Sang, som jeg aldrig fik sunget V 12
Jeg har levet i et Kina, IX 50
Jeg har sagt alt, hvad der kan siges, VI 136
Jeg havde Bourgogne, jeg har det ej mer . . . VII 40
Jeg havde drømt, vi blev til Elskov kaaret IX 21
Jeg havde et Kongerige IX 214
Jeg hilser dig, du! med den vidstrakte Linje IX 136
Jeg husker den Vaar, da mit Hjerte i Kim IX 162
Jeg husker hendes blege Smil IV 112
Jeg husker Plasket imod Bropillerne, VII 150
Jeg, hvem er jeg? VII 167
Jeg hærged din Stad med ungdommeligt Mod, III 105
Jeg hører, mens Frostmattens III 117
Jeg kan ikke male, Taabe er jeg IX 230
Jeg kender én – hun nød kun en tarvelig Lykke; V 86
Jeg kom som ung til den store Stad, III 111
Jeg kvidred hendes Litani og Noder, IX 160
Jeg lagde i et ildfast Jærnskab Brevet, II 72
Jeg levede en Gang i en evig Palmesøndag IX 176
Jeg mindes dig fra Høsten, kære Søster, II 67
Jeg mærker det som Liglugt – aa kom mig ikke nær IX 31
Jeg maa her fortælle meget lidt med mange Ord, V 39
Jeg røres af de tørre Toscanerinder, IX 193
Jeg sad med den vilde Lilian IX 138
Jeg savner ingen Helt, har ej behov IV 133
Jeg sender fra det faste Land II 19
Jeg skotter til min Rude, I 33
Jeg skrev en Dag en Petition, IX 166
Jeg skylder dig mer, end Fornuften IX 149
Jeg slentred ind ad Porten, I 37
Jeg sprang i Høstmorgnens sølle Stund II 13
Jeg syntes, i en Baad jeg lod mig glide I 25

Jeg søger gerne Viddom, IX 231
Jeg søgte fra Aar til Aar IX 109
Jeg saa' hendes Hus mod Aften: II 52
Jeg saa min Fælle mange Gange gabe IV 67
Jeg traf en Skønhed fra Firsernes Dage VI 95
Jeg tror, for tidlig Hanerne gol; I 92
Jeg tror paa den Vilje, som rækker os Traaden IX 225
Jeg trykked dine hvide Hænder I 75
Jeg tænkte mig Siena IX 167
Jeg tænkte paa hende den lange Dag. I 73
Jeg var en bange Hyrde, beundret af Doris, II 88
Jeg véd et Sted et Frugttræ, som visner uden Frugt. IV 43
Jeg vil ej Sommernætters Fred V 82
Jeg vil ikke hæderkvæles og ligge paa Lur IX 53
Jeg vil prise Eders Fruer, deres Marcipanhuds Fylde VII 196
Jeg vil vide, Skønjomfru saa ung og saa fin! I 51
Jeg ønskede at optø bundfrosne Sø'r IX 230
Jeg ønskede at samle min Længsel, mit Liv VII 93
Jorden ligger sløromvundet, I 53

Kan De huske den Dag i Paris III 59
Kan du drømme med mig I 28
Kan Sommerfuglevinger tynde? VI 55
Katten har spist den lille Mus. VI 135
Klaveret sang igennem mine Stuer, II 30
Klingelingeling. Et nyt Aarhundred III 69
Knud Kaare er saare repræsentativ. IV 83
Kom med Fryd og slaa dig ned IX 228
Kom, min blodvarme Pigelil, IX 217
Koral, Koral IX 223
Kære, hvorfor græder du saa meget. VII 124
Kære ny Skovmærkelil VI 110
Kæreste Ingeborg S., en Kvinde, som trænger til Ømhed IX 223
Kæreste Ven, ihvor du gaar hen og hvor vidt du end færdes, VI 23
København er stor, VI 51

Langs ad de natlige Gader IV 114
Le pape est athée. IX 194
Lidt hverdags blev det Simon, da Alting nu var sket, I 153

Loddet er kastet, Vi sætter vor Baad VII 202
Luft ud den mugne Lugt af Blomster, I 94
Lys over Landet! kvadrede Gertrude, IX 59
Læredrenge, hæse Stemmer, VII 47

Man kommer til Venedig ad en Jærnbanebro III 128
Man laa i Isen frossen med Sné paa alle Sider IX 14
Man skal ej dyrke Cæsar hvis Cæsar ikke findes. V 32
Marken staar med sine Hvededynger. VII 204
Med Bim og Bam og Ding og Dang II 280
Med Bram drog Troens Riddere til Fest. IX 224
Med Brændenælder er min Pande smykt. VI 94
Med en evig Uberørtheds Gaade – V 35
Med Næsen skriverspids og vissenbleg VI 100
Med sine fine Fingre og med sin Strengelig V 79
Med Tak for Laan af nogen Sorg III 51
Med tyveaars Ubetænksomhed IX 102
Meget begriber de Danske, dog langsomt begriber vi alle VII 140
Mellem Murenes sodede Masser, de røde og graa, II 24
„Men Gud dog, Henrik!“ sagde Henriette II 14
Men jeg har levet, og jeg har troet IX 224
Men som Fredens Fyrste staar ved Mørkets Side II 97
Mens et nyt Aarhundred med Skodder af Jern IV 56
Mens fra en Foraarstaage en stille Byge faldt II 17
Mens Pilgrimme knæled paa Rad II 99
Mer dovent ej drives IV 109
Midt i den sommergrønne Skov III 51
Midt i Nordens stormomsuste Hjørne VI 78
Min egen Sjæls Gudinde IV 116
Min egen Yndling, min Jan V 89
Min højest Elskede, mine unge Minders Moder, VIII 166
Min Kraft er ikke sprængt. VI 50
Min lille Guds Engel! Deroppe i Himlen IX 94
Min Moder, som til Verden mig IV 77
Min Skat var blond. Hendes Øjnes Blik II 16
Mine sære Tanker IX 20
Mit Hjærte og jeg blev uenige. II 285
Mit Hjærte var som pure Guld, IX 22
Mit søde Bam, du hæver IV 30

Mit Vaarflojt blev nedstemt af Andedams-Claquerne. V 13
Mødte jeg ikke i Frankrig VII 138
Mørket falder, I 85

Nathvælvet ligner en Tempelsal, VII 92
Natur, min Moder, som gav os Livet, VI 113
Naturen min Elskerinde III 143
Nok er at tale om, VI 86
Nu bør det sig, vi vender IX 67
Nu de fleste Glas er tomme, Dagen kommer, IV 117
Nu er det Fardag i Pepitas Hjerter, VII 123
Nu er det Foraar hjemme, bredt og vidt, VI 99
Nu falder Høstens Blade, nu fødes under Veer VII 102
Nu fraader Vandene, og Bølgetumlen III 104
Nu fyldes Parken af Skygger, III 126
Nu glider jeg saa jævnt af Sted - I 84
Nu graaner alle Gader, IX 145
Nu har I fulgt til disse sidste Blade, I 101
Nu hvidnes den sortblaa Pontoppidan, IX 57
Nu kommer Natten. Ud af alle Kroge IX 126
Nu larmer Østersøen. Flad-flad-flad II 69
Nu læskes de grønne Sletter IX 147
Nu løses Frosten af den milde Regn, IX 231
Nu nærmer sig den Time, da paa sin Stængel vugget V 114
Nu tager Somren Stormhat paa IV 103
Nu taler vi atter, som vi har Forstand til IV 87
Nu vaagner de fjerne Steder IV 59
Nydelig den unge Pige IX 226
Nye Sprog og Formler skal han lære, VII 129
Nær *Bois de Boulogne* ej Vogn at finde, IX 153
Næsten legemligt er dette Venskab, VII 98
Nævn mig dine Drømme! I 69
Naadegave, mer end anden Lykke IX 229
Naar jeg gaar rundt, for Byens Vel, og rimer IV 19
Naar man drager ud af en af Sienas fem Porte IX 182
Naar Mørket atter vælder og Natten falder paa, IX 216
Naar Natten er forbi, og Vejen III 54

O Messalina med det stolte Hoved! I 43

Og alle de tapre elsker jeg, VII 200
Og da jeg forlod det gamle Land, IX 43
Og der var Frugt paa Træet, VI 134
Og derfor tændtes den kogende Sol: II 44
Og det var paa Skanderborg Station, II 57
Og før vi ved af det, er det forbi, III 137
Og Laden og Loen, VII 148
Og Træernes Grene hviskede og slog V 11
Og Veje blev grønne, og Veje blev gule, IX 76
Oktober-Regnfald over fynske Haver, II 67
Oktobers blege Sol er svunden hen, I 30
Om enkelte Arter I 93
Omflydt af Hav, med lange lave Kysters IV 21
Omspændt af mange Minder ligger Byen V 83
Os Luften ej længere duftende lun V 102
Over mig svæver tusinde sprængte IX 18
Over mit Hoved II 9, VI 126
Over sagnetlig glidende Strand har jeg draget dem hen, II 60

Pan sad og lo, I 54
Perlebaand paa Heste af Træ, VII 99
Pindar og Sappho, Shakespeare og Goethe, VII 103
Planløst er det ikke, VI 46
Pragtfulde Somre, under Parkens Grene, VI 90
Prinsesse Merete, den unge Prinsesse Merete VI 119
Paa de gamle, kendte Bakker har jeg gaaet, IV 14
Paa dig, min Elskede fra hine Dage, II 71
Paa Dødsseng du ligger, det lakker mod Slut, IX 13
Paa frodige Sommerregne IV 55
Paa Ski har vi faret og Slæde, II 107
Paa stejle Heste VII 205
Paa Taa og paa Hæl, paa Hæl og paa Taa II 46
Paa Veje, maanegraa, IX 130
Paa Villavejene flagerer V 67

Rammet ind af mørke Klippers VIII 17
Red mig en Seng, hvor der er stort og stille, V 105
Rejst er nu Hallen med Bjælker og Tag, IX 69
Respekt i nogle Dage – sagde Kvinden – IV 34

Rigdom har du haft og ejer intet. V 70
Sagtelig, søgtelig Timer glide I 34
Sand! da du skrev det ned, hvor havde dine Øjne VIII 173
Se, en Aftendæmnings Taage IX 225
Se, en Gud gaar gennem Verden, II 105
Se, jeg mødte paa en Gade IV 60
Se Skyernes vilde Jagt med Horn og Hunde. II 75
Sent sov jeg ind . . . dog vækkes jeg sund: IV 52
Skal jeg mon rejse? skal jeg mon blive? I 88
Skibene ligger paa Genovas Rhed; IX 208
Skibsreder Dionysos bor vest om Dovrefjeld, VII 11
Skovens Orkester. V 93
Skumringsstunder. Lune Aftener. Nattetimer. Lad os tale, VI 107
Skæft Pile nu til Bue, VII 149
Sig mig, hvad hedder det Land, II 283
Snart skal der ringes Sol i Bjerge over os alle, VII 141
Snor hun en Sølvtraad om sit tunge Haar IX 158
„So lauft denn die Zeit immer spurloser ab“, IX 52
Sol gaar ned under øde Bred, II 41
Som jeg kom over Bakken, saa' jeg det milebrede VII 33
Som Morgenklokkens Klemt faar de forsmte Hunde VIII 177
Som naar i Pampas en Gaucho med Lasso skal indfange Heste, VI 139
Som Stormfugle over det mejede Agerland Timerne flyr, II 49
Som ung jeg havde Stamkafé V 62
Sorbet og brune Øjne, II 104
Sorte Grene, frossen Jord, VI 128
Sov nu og drøm din Morgen i Ro, IV 25
Stedmorsblomster ved Tusmørketid, V 66
Stille fortabt, i Stedet for at skrive, VII 104
Store farlige Blomster gror VI 109
Stranden bliver mørk mod Aften og stormende blaa. IV 101
Strid mellem Rigsmaal og Maalmænd,
Strid mellem Norske og Danske VI 84
Straalende oprandt Morgenen, IX 201
Større saa var den Højsal tegnet V 25
Sværdet, det drages og skydes ind IX 103
Søde Barn, jeg var kun fireogtyve, VI 67
Søndag i Skoven, Det blaaner i Træernes øverste Kroner. VI 29
Søvndrukken er den dejlige II 282

Saa briseblaa mod den klinthøje Kyst II 43
Saa hvide bølger i Nattens Mørke II 131
Saa meget Løvværk hænger III 124
Saa snart jeg Violer kan sanse, II 18
Saa vandrer vi over Aarets Bro IX 161
Saaledes er Mennesket. Vor Natur V 98
Saaledes talte Tanken VI 116

Tag Billederne bort, IX 230
Tal ej om skuffet Kærlighed I 39
Tandaradei . . . Den Tid, da jeg blev gal, V 88
Tegnet i Sne paa den faste Jord VII 194
Ti saadan er Livet op og ned, II 38
Til dette Ølands Ungdom gaar min Sang, IV 13
Til dine Øjnes Aandemusik IV 145
Til en mosgroet Pynt af en Graastenskyst, V 71
To Gange to lig fem, IX 105
Toget sydpaa! Toget sydpaa! VII 157
Tre Mile gik en Vandringsmand, II 79
Tre Vintre skrev jeg paa et Værk, et vækkende. IX 127
Træk dit Sværd fra Skeden, Menneskebarn, IX 95
Træt af Ugers Sygeleje IX 29
Trætte Soldater i Række og Rad, VI 36
Tusind Grene uden Blade! IX 134
Tusmærket sniger sig ind i mit Rige, IX 62
Tusmærkets Stjerner VI 89
Tætved pløjer en Bonde sin Jord, II 33

Udeis eller Ingen, saaledes navngav VII 153
Udenlands, paa et fremmed Sprog, II 11
Udi min Faders Vænge IX 77

Ved en Vej i nørre Len VI 87
Ved Søsterkysset, som jeg fik, V 85
Vi digter ingen Hymne til Minas brune Haar, I 165
„Vi er ikke flittige og vi er ikke dydige,“ VII 188
Vi gik igennem Markerne. VII 107
Vi grov efter Vand fra den Elv Kastale, V 77
Vi har fareet paa alskens Omnibus-Tage IX 120

Vi har slentret under Løv, naar dit Kammer blev for trangt. II 29

Vi har saa meget digtet II 48

Vi lærte med Haanden mod Hjærtet I 95

Vi laa paa Maven, imellem Skræpper, V 117

Vi talte om Spøgelse, husker du vel? I 77

Vi vare hos hinanden. VII 108

Vide er den Himmel strakt, III 53

Vidunderlige Hav, der slutter ind, IX 32

Vor Mor paa Gaarden var de Andres Mester VI 102

Vaaren er en Guddom. IV 122

Ære og Lov til dig, Satan, i det højeste VIII 168

Ærverdige Provst Jørgen Skidtnads II 233

Østersøen her i Syd, IX 113

Aa, Søster, du forstod, da jeg var Dreng, II 70

Aah Høst og Vaar og Vintre, I dunkle Døgn, som sove V 109